

Especialistes i activistes reconeixen que el primer pas per donar solució a les violències masclistes és reconèixer-les, denunciar-les i visibilitzar-les per promoure respostes integrals i guanyar en consciència social.

La periodista i feminista [Mariana Camejo](#) opina que a Cuba "internet és un eix important per comprendre com s'està comportant la violència de gènere i com ha esdevingut part de l'agenda pública".

No obstant això, les xarxes socials són, alhora, aliades i escenari per a la revictimització. No són escassos els missatges que reproduïxen mites sobre la violència de gènere, exposen a les víctimes, qüestionen els seus testimonis i, en ocasions, les responsabilitzen pel maltractament.

Si bé la resposta no pot ser el silenci, fer-ho bé necessita de sensibilització i coneixement. Aquestes són apostes necessàries per Camejo, una de les coordinadores de la publicació

Con/texto Magazine.

Com l'espai virtual i les xarxes socials han contribuït a denunciar i visibilitzar les violències masclistes i el femicidi a Cuba?

L'espai virtual ha estat pràcticament imprescindible, sobretot en els últims temps, amb l'accés a internet, la disponibilitat de dades mòbils i particularment aquest any per la pandèmia de la covid-19 i l'augment de la violència de gènere a nivell mundial.

Les xarxes socials a Cuba han ajudat molt a visibilitzar les violències masclistes i la incidència dels feminicidis a Cuba, des de múltiples plataformes, com "Yo sí te creo" a Cuba, l'agència IPS, SEMLac Cuba i mitjans independents que han estat tractant la visibilització de els feminicidis. És vàlid dir que des dels mitjans estatals s'ha començat a veure una major voluntat de tractar la violència de gènere i, per tant, això ha tingut repercussió a les xarxes socials.

No obstant això, les xarxes també són un espai de revictimització. Quines creus són algunes de les seves manifestacions?

Les xarxes, efectivament, són un espai de revictimització. Jo diria que la principal manera de revictimitzar és quan es repliquen, comparteixen i publiquen les imatges de dones victimitzades. Hi ha una equivocació quan les persones justifiquen aquestes accions per la necessitat de visibilitzar aquests problemes. Jo penso que cal visibilitzar, però també cal tenir una ètica per fer-ho i una ètica que compregui la dignitat de la persones.

Les persones s'ho mereixen i quan es soccava la seva dignitat com a subjectes de dret, com succeeix amb un feminicidi o amb les violències masclistes en general, és molt important que la

manera en què s'abordi el tema sigui dirigida a la restitució dels seus drets.

Per això crec que la principal manifestació és aquesta, quan es construeixen missatges on comunicativament hi ha una revictimització i quan es comparteixen fotos, per exemple, de dones assassinades. Aquesta és una de les manifestacions més fortes, clares, evidents i preocupants.

Què recomanes per evitar la revictimització a les xarxes socials?

El primer que diria és que tothom ha de comprendre que les fotos de dones víctimes de violència de gènere no cal compartir-les. I crec que seria fonamental tenir una campanya de comunicació dirigida a això, que eduqui que fa a com abordar els temes.

També crec que periodistes i totes les persones que es dediquen a treballar d'alguna manera dins el camp de la comunicació necessiten més preparació sobre això, em refereixo també als que il·lustren, dissenyen, editen, les persones decisoras en els mitjans, entre d'altres.

Cal que totes les persones que tenen a veure amb el camp de la comunicació tinguin una major conscienciació del problema, més eines per tractar; i això implica preparació, més que en comunicació de gènere, en comunicació feminista i amb idees molt clares de com no revictimitzar.

Com connectar, des de la lluita contra les violències masclistes, l'espai online i offline?

Violències masclistes en xarxes, més enllà de córrer la veu

Escrit per Lirians Gordillo. SemLac / La Independent
dimarts, 15 de desembre de 2020 23:07

El primer seria connectar les campanyes de comunicació amb els espais no virtuals, que hi hagi un reflex o impacte del que passa al món virtual en una acció. Cal incidir en l'educació i en el sistema d'educació cubà, perquè aquests assumptes comencin a tractar-se en les escoles i puguin arribar molt més a nivell local.

No n'hi ha prou amb que hi hagi una campanya a nivell nacional, que hi hagi mitjans que abordin el problema; necessitem portar-ho a la localitat, a les organitzacions socials, a les maneres d'organització social més bàsics que hi ha en la nostra societat. Hem de educar fins i tot als nens i les nenes i això no es resol només amb campanyes en l'espai virtual. Definitivament, cal anar molt més enllà i pensar-dins d'altres formes d'organització de la nostra societat que no sigui només la comunicació.